

Arrest

nr. 297 463 van 22 november 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. STESENS
Colburnlei 22
2400 MOL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 5 april 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 10 maart 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 mei 2023 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat E. STESENS en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 10 september 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Op 14 februari 2020 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*), waarbij werd vastgesteld dat Nederland de verantwoordelijke lidstaat is.

1.2. Verzoekster diende op 8 september 2021 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.3. Op 10 maart 2023 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.09.2021, werd ingediend te Leuven door :

M.-D., C. D. C. (R.R.: [...])

nationaliteit: Suriname

geboren te Paramaribo op [...]

adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van haar Verzoek om Internationale Bescherming (VIB) en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar VIB werd ingediend op 10.09.2019. Er werd in het kader van de Dublin-akkoorden een overname gevraagd aan Nederland op 29.10.2019. De Nederlandse autoriteiten weigerden op 18.12.2019 eerst de overname, maar verklaarden zich, na het bekomen van bijkomende informatie, akkoord met de overname op 20.12.2019. Daaropvolgend leverde de Dienst Vreemdelingenzaken op 14.02.2020 een bijlage 26quater af met het bevel om het grondgebied te verlaten (BGV) waardoor haar VIB in België afgesloten werd met een weigering van verblijf. Op 09.04.2021 werd het VIB verder in België behandeld en werd dit afgesloten op 25.06.2021 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). De duur van de procedure – namelijk iets meer dan 1 jaar en 5 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Betrokkene vermeldt dat er in Suriname geen Belgische diplomatieke post aanwezig is en er moeilijk kan verwacht worden dat betrokkene naar Jamaica zou reizen om aldaar haar aanvraag tot regularisatie te richten tot de Belgische diplomatieke post in Kingston. Verder zou reizen naar Jamaica, gezien de coronacrisis, niet mogelijk zijn en verklaart zij geen enkele band met Jamaica te hebben en zouden er geen kennissen of familieleden van haar verblijven. Hierbij dient opgemerkt te worden dat betrokkene zich niet persoonlijk naar Kingston (Jamaica) dienen te verplaatsen. Er wordt namelijk aanvaard dat aanvragen voor een lang verblijf (visum D) vanuit Suriname per post (via koerierdiensten zoals DHL of Fedex) worden verstuurd (zie website diplomatie België: <https://jamaica.diplomatie.belgium.be/nl/visum-d-burger-en-inwoner-suriname-guyana>, geraadpleegd op 09.03.2023). Betrokkene dient zich aldus niet persoonlijk te verplaatsen naar Kingston (Jamaica). Dit kan bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene vermeldt in de aanvraag dat zij feitelijk samenwonende was met haar partner, de heer C. B. sinds 05.10.2019, op 23.03.2021 liet de partner van betrokkene het leven tijdens een woningbrand. Aangezien haar partner in België begraven is, zou betrokkene het emotioneel niet aankunnen om het graf van haar overleden partner niet meer te kunnen bezoeken en hem niet meer dichtbij zich te hebben. Dit vormt geen buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene steeds een aanvraag kan indienen in het land van herkomst om een visum type C-Kort Verblijf te verkrijgen (dit bij de Nederlandse ambassade te Paramaribo (Suriname)). Zo beschikt zij over de mogelijkheid om het graf van haar partner periodiek te komen bezoeken.

Verder legt betrokkene, behalve het attest van gezinssamenstelling dd. 23.08.2021 dat aantoonst dat zij en mijnheer op hetzelfde adres woonden op 22.03.2021, geen enkel bewijs voor om haar relatie met de heer C. te staven. Op 31.01.2020 deed mijnheer C. een aanvraag tot erkenning van het kind van betrokkene: M.-D. J. D., geboren op [...].12.2015 te Paramaribo (Suriname). Op basis van het advies van de procureur des Konings te Leuven werd beslist, na grondig onderzoek, het acteren van de erkenning te weigeren op 25.06.2020. Uit het geheel van omstandigheden bleek dat de intentie van de erkenner, kennelijk enkel gericht was op het voor het kind en/of voor de persoon die zijn voorafgaande toestemming voor de erkenning moet geven, bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat verbonden is aan de vaststelling van deze afstammingsband. Een dergelijke erkenning bleek strijdig met de Belgische openbare orde. Daarenboven bleek uit talrijke plaatsbezoeken door de politie binnen dit onderzoek dat betrokkene niet werkelijk verbleef bij mijnheer C.. Verder bleek mijnheer C. reeds voorwerp uitgemaakt te hebben van verschillende procedures waarin hij een relatie aangaat of kind wil erkennen, waarbij er telkens sprake is van een verblijfsrechtelijk voordeel voor een van de betrokkenen. Het feit dat de partner van betrokkene, met wie zij feitelijk samenwoonde, overleden is vormt bijgevolg geen buitengewone omstandigheid waardoor het voor haar zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Wat betreft de bewering dat de band van betrokkene met het herkomstland bijzonder klein is geworden, dat ze in Suriname geen vangnet heeft en dat haar volledige sociale en familiale leven zich situeert in België, dient opgemerkt te worden dat het erg onwaarschijnlijk lijkt dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ongeveer 20 jaar in Suriname en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Daarenboven blijkt uit het VIB van betrokkene dat haar moeder en vijf broers/zussen nog in Suriname verblijven. Betrokkene toont niet aan dat deze familieleden niet langer in Suriname zouden verblijven, noch dat zij niet (tijdelijk) bij deze familieleden zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf. Verder blijkt zowel uit het VIB van betrokkene als uit de vraag om erkenning door C. B., dat betrokkene een kind heeft: M.C. J. D., geboren op [...].12.2015 te Paramaribo (Suriname). Dit kind verbleef op het moment van de aanvraag tot erkenning op 31.01.2020 in Suriname. Het argument dat betrokkene haar band met haar herkomstland erg klein is geworden, dat ze in Suriname geen vangnet heeft en haar volledige sociale en familiale leven zich in België situeert kan bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene vermeldt dat er rekening dient gehouden te worden met het sociaal en economisch welzijn dat zij in ons land heeft opgericht, in de zin van artikel 8 van het EVRM. Hierbij dient er opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoonst dat haar sociale en economische banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM. Daarnaast roept ze art. 8 van het EVRM in, omdat betrokkene haar volledige sociale en familiale leven zich in België zou situeren en omdat haar centrum van belangen in België zou liggen wat zou blijken uit het grote aantal vriendschappen en het sociaal netwerk hetgeen zij heeft opgebouwd. Hierbij dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonst dat er nog andere familieleden van haar in België verblijven. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Betrokkene toont verder niet aan dat haar sociale banden en vriendschappen zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent verder ook geen breuk van de sociale banden maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest dd. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Tot slot dient er nog opgemerkt te worden dat betrokkene in haar land van herkomst via de moderne communicatiemiddelen contact kan houden met haar sociale banden en vrienden in België in afwachting van een (eventuele) terugkeer naar België.

De overige aangehaalde elementen (dat zij al het nodige deed teneinde zich ten volle te integreren en haar verblijfstoestand te regulariseren, dat ze zich zonder meer Belg voelt en zich ook zo gedraagt, dat ze in België naar de dokter en tandarts gaat, dat ze een bankrekening opende, dat ze lid is bij Life Style BVBA, dat ze aangesloten is bij de christelijke mutualiteit, dat ze stipt haar rekeningen betaalt, dat ze in haar eigen levensonderhoud kan voorzien, dat ze al haar verplichtingen nakomt, dat ze er alles aan doet om zich aan te passen en te integreren in haar omgeving, de getuigenissenverklaringen, dat zij zich bijzonder goed thuisvoelt in België, het voorgelegde huurcontract, dat zij in België naar school gaat en dat zij in het schooljaar 2019-2020 en 2020-2021 ingeschreven was bij het Centrum voor Volwassenonderwijs LBC-NVK te Turnhout waar zij een opleiding als zorgkundige volgde en de voorgelegde inschrijvingsbewijzen, de afdruk van de toegang tot het Lbv Leerplatform, de voorgelegde facturenoverzichten, het voorgelegde attest van klachtenneerlegging ivm de brand dd. 23.03.2021, de voorgelegde attesten van gezinssamenstelling, het inschrijvingsattest van het wijkgezondheidscentrum) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980".

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

"Eerste Middel

Dat het eerste middel tot nietigverklaring is afgeleid uit de schending van artikel 62 van de Wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en uit de schending van het motiveringsbeginsel;

Dat artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat elke individuele bestuurshandeling in feite en in rechte afdoende en uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn;

Dat deze laatste uitdrukkelijke zowel formele als materiële motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Doordat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid de aanvraag tot regularisatie ingediend door verzoekster op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingen wet onontvankelijk verklaart, nu verzoekster geen buitengewone omstandigheden zou aantonen, waardoor de aanvraag tot regularisatie conform artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet, niet vanuit haar land van herkomst zou kunnen worden ingediend;

Dat een buitengewone omstandigheid vooreerst niet hetzelfde is als overmacht, hetgeen betekent dat het voor verzoekster onmogelijk of bijzonder moeilijk is om haar aanvraag in het land van herkomst in te dienen;

Dat er bovendien geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheid voor verzoekster "onvoorzienbaar" is;

Dat de buitengewone omstandigheden inderdaad zelfs deels het gevolg mogen zijn van het gedrag van verzoekster zelf, op voorwaarde dat deze zich gedragen als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor hij/zij moeilijk kan gerepatriëerd worden;

Dat het evenmin uitgesloten is dat een zelfde feit of omstandigheid zowel een buitengewone omstandigheid waarom de aanvraag in België wordt ingediend, kan uitmaken, als een argument om de machtiging tot verblijf te bekomen: R.v.St. 09.04.98, nr. 73.025;

Dat inderdaad zo een lang verblijf in België, wegens de gedurende die periode opgebouwde banden, onderzocht moet worden, zowel vanuit het oogpunt van de "buitengewone omstandigheden", als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde: R.v.St. nr 84.658, 13.01.00;

Dat door de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid inderdaad een afweging dient te worden gemaakt van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren: R.v.St. nr. 58.969, 01.04.96, TVR 97, p.29;

Dat de bestreden beslissing nalaat deze passende belangenafweging te maken en er geen enkele feitelijke omstandigheid in aanmerking werd genomen;

Vooreerst dient onderlijnd te worden dat verzoekster niet in de mogelijkheid verkeert om haar machtiging aan te vragen bij de Belgische diplomatieke post in Suriname, nu er in Suriname geen Belgische diplomatieke post aanwezig, hetgeen aanvraag vanuit het land van herkomst uiteraard onmogelijk maakt en hetgeen dan ook een buitengewone omstandigheid vormt;

Er kan immers moeilijk verwacht worden dat verzoekster naar Jamaica zou reizen om aldaar haar aanvraag tot regularisatie te richten, bij de Belgische diplomatieke post in Kingston, waartoe zelfs vliegtuigreis zou dienen te worden ondernomen;

Het is verder voor verzoekster onmogelijk om in een land, hetgeen haar herkomstland niet betreft, alwaar zij geen enkele band mee heeft, en er geen kennissen of familieleden verblijven, aanvraag in te dienen, welke alsdan makkelijk maanden zal aanslepen;

Voor verzoekster is het verder eveneens onmogelijk om terug te keren naar haar land van herkomst Suriname, nu zij aldaar reeds geruime tijd niet meer verblijft, terwijl de band met België, bijzonder groot is;

Voor verzoekster is het verder tevens onmogelijk om terug te keren naar haar land van herkomst Suriname, nu haar overleden partner, welke slechts recent het leven liet en waarmee zij jaren een relatie onderhield, in België begraven werd;

Verzoekster en wijlen de Heer C. wilden niets liever dan samen een toekomst opbouwen in België rondom familie en vrienden, waarmee verzoekster ondertussen ook al een innige band had gecreëerd;

Maar het lot besliste hier jammer genoeg anders over...

Verzoekster deed al het nodige teneinde in België te kunnen verblijven, tezamen met haar partner;

Verzoekster is thans nog steeds volledig gebroken en kan het vanzelfsprekend emotioneel niet aan om het graf van haar overleden partner niet meer te kunnen bezoeken en hem niet meer dichtbij zich te hebben;

Het niet toelaten de aanvraag in te dienen in België, zou dan ook tegen alle menselijkheid ingaan;

Iedere persoon is zich er van bewust dat het verlies van een partner enorm zwaar is en het uitwijzen van verzoekster en zelfs korte terugkeer naar haar land van herkomst, ondraaglijk is;

Verzoekster verblijft verder reeds jaren in België en deed al het nodige teneinde zich ten volle te integreren en haar verblijfstoestand te regulariseren en gaat hier zelfs naar school;

De band met haar land van herkomst, waar zij reeds geruime tijd niet meer verblijft, is dan ook bijzonder klein geworden;

Het volledige sociale en familiale leven van verzoekster situeert zich immers in België;

Het niet toelaten de aanvraag in te dienen in België, zou dan ook hoe dan ook tegen alle redelijkheid ingaan, nu verzoekster zich zonder meer Belg voelt en zich zo ook gedraagt;

Tenslotte is het rekening houdend met de verregaande integratie van verzoekster mensonwaardig om haar uit te wijzen, temeer nu verzoekster, in Suriname, niet meer over een vangnet beschikt, waarop zij zich kan beroepen;

Verzoekster heeft inderdaad nog slechts een beperkte band met Suriname, terwijl de band met België, waar zij reeds geruime tijd verblijft, waarvan zij de taal spreekt en waar zij naar school gaat, enorm is;

Verzoekster verwijst hiertoe naar het arrest van de Raad van State dd. 13 juli 1993 (arrest 49821) dat stelt dat de beslissing omtrent de regularisatie dient rekening te houden met het sociaal en economisch welzijn dat verzoekster in ons land heeft opgericht in de zin van artikel 8 EVRM;

Dat verzoekster zich bovendien ernstige vragen stelt bij de handelwijze van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid; Dat verzoekster immers reeds jaren in België verblijft en alhier haar leven opbouwde, haar partner verloor en zelfs werkaanbiedingen mocht bekomen;

Dat verweerder er zich verder slechts toe beperkt te verwijzen naar stereotiepe formuleringen en de integratie van verzoekster onvoldoende heeft onderzocht;

Dat verzoekster immers alle mogelijke inspanningen heeft geleverd om haar integratie in België te bevorderen: dat één en ander succesvol is verlopen, wordt het best aangetoond door het gegeven dat verzoekster tewerkstelling kan bekomen;

Dat verzoekster van zodra zij een verblijfsvergunning heeft bekomen, dan ook onmiddellijk aan de slag kan, temeer nu zij een diploma bekwaam als zorgkundige, hetgeen een knelpuntberoep betreft;

Dat verweerder de aangehaalde argumenten, welke wel degelijk een bijzondere omstandigheid inhouden, dan ook afdoende dient te motiveren en niet met een stereotiep, algemeen antwoord, zoals in casu;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inderdaad in een Arrest dd. 29 Oktober 2007 oordeelde dat Dienst Vreemdelingenzaken bij een beslissing over een regularisatieaanvraag rekening moet houden met alle elementen van het dossier inch elementen als de duur van het verblijf, de mate van integratie en de sociale bindingen met België. De Dienst Vreemdelingenzaken mag zich verder ook niet schuldig maken aan standaardformuleringen, maar moet elk dossier concreet onderzoeken;

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen;

Dat de bestreden beslissingen niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen;

Dat aldus een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven wetgeving ernstig werd geschonden en de nietigverklaring van het bestreden bevel verantwoorden;"

2.1.2. Artikel 9 van de vreemdelingenwet bepaalt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)".

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enzovoort. Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij kon oordelen of verzoekster voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor haar onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om haar aanvraag te doen vanuit haar land van oorsprong of het land waar zij gemachtigd is te verblijven.

Verzoekster betwist *in concreto* dat zij niet in de mogelijkheid is om een machtiging tot verblijf te vragen bij de diplomatieke post in Suriname, nu daar geen Belgische diplomatieke post aanwezig is. Zij betoogt dat moeilijk kan verwacht worden dat zij naar Jamaica zou reizen om daar haar aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Zij wijst er op dat zij duurzame banden heeft in België en dit niet meer heeft in Suriname. Bovendien is haar partner met wie zij jarenlang een relatie onderhield in België overleden en begraven. Het zal haar emotioneel erg zwaar vallen indien zij zijn graf niet meer kan bezoeken. Verzoekster benadrukt dat haar sociale en familiale leven zich in België afspeelt en ook werkaanbiedingen heeft gekregen.

2.1.3. Met betrekking tot het feit dat zij zich niet naar Jamaica kan begeven om aldaar een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, werd in de bestreden beslissing wel degelijk omtrent dit punt gemotiveerd, en wel als volgt:

“Betrokkene vermeldt dat er in Suriname geen Belgische diplomatieke post aanwezig is en er moeilijk kan verwacht worden dat betrokkene naar Jamaica zou reizen om aldaar haar aanvraag tot regularisatie te richten tot de Belgische diplomatieke post in Kingston.

Verder zou reizen naar Jamaica, gezien de coronacrisis, niet mogelijk zijn en verklaart zij geen enkele band met Jamaica te hebben en zouden er geen kennissen of familieleden van haar verblijven. Hierbij dient opgemerkt te worden dat betrokkene zich niet persoonlijk naar Kingston (Jamaica) dienen te verplaatsen. Er wordt namelijk aanvaard dat aanvragen voor een lang verblijf (visum D) vanuit Suriname per post (via koerierdiensten zoals DHL of Fedex) worden verstuurd (zie website diplomatie België: <https://jamaica.diplomatie.belgium.be/nl/visum-d-burger-en-inwoner-suriname-guyana>, geraadpleegd op 09.03.2023). Betrokkene dient zich aldus niet persoonlijk te verplaatsen naar Kingston (Jamaica). Dit kan bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

De bestreden beslissing motiveert aldus uitdrukkelijk dat van verzoekster niet wordt verwacht dat zij zich naar Kingston, Jamaica, zou verplaatsen, maar dat zij de aanvraag per koerierdienst in Suriname kan indienen. Verzoekster beperkt zich in het middel tot het van haar standpunt zonder echter uiteen te zetten waarom dit motief niet pertinent zou zijn. Dit motief wordt dan ook door verzoekster niet weerlegd.

Met betrekking tot de begraafplaats van haar overleden partner, motiveert de bestreden beslissing:

“Betrokkene vermeldt in de aanvraag dat zij feitelijk samenwonende was met haar partner, de heer C. B. sinds 05.10.2019, op 23.03.2021 liet de partner van betrokkene het leven tijdens een woningbrand. Aangezien haar partner in België begraven is, zou betrokkene het emotioneel niet aankunnen om het graf van haar overleden partner niet meer te kunnen bezoeken en hem niet meer dichtbij zich te hebben. Dit vormt geen buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene steeds een aanvraag kan indienen in het land van herkomst om een visum type C-Kort Verblijf te verkrijgen (dit bij de Nederlandse ambassade te Paramaribo (Suriname)). Zo beschikt zij over de mogelijkheid om het graf van haar partner periodiek te komen bezoeken. Verder legt betrokkene, behalve het attest van gezinssamenstelling dd. 23.08.2021 dat aantoonde dat zij en mijnheer op hetzelfde adres woonden op 22.03.2021, geen enkel bewijs voor om haar relatie met de heer C. te staven. Op 31.01.2020 deed mijnheer C. een aanvraag tot erkenning van het kind van betrokkene: M.C. J. D., geboren op 01.12.2015 te Paramaribo (Suriname). Op basis van het advies van de procureur des Konings te Leuven werd beslist, na grondig onderzoek, het acteren van de erkenning te weigeren op 25.06.2020. Uit het geheel van omstandigheden bleek dat de intentie van de erkenner, kennelijk enkel gericht was op het voor het kind en/of voor de persoon die zijn voorafgaande toestemming voor de erkenning moet geven, bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat verbonden is aan de vaststelling van deze afstammingsband. Een dergelijke erkenning bleek strijdig met de Belgische openbare orde. Daarenboven bleek uit talrijke plaatsbezoeken door de politie binnen dit onderzoek dat betrokkene niet werkelijk verbleef bij mijnheer C.. Verder bleek mijnheer C. reeds voorwerp uitgemaakt te hebben van verschillende procedures waarin hij een relatie aangaat of kind wil erkennen, waarbij er telkens sprake is van een verblijfsrechtelijk voordeel voor een van de betrokkenen. Het feit dat de partner van betrokkene, met wie zij feitelijk samenwoonde, overleden is vormt bijgevolg geen buitengewone omstandigheid waardoor het voor haar zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.”

Ook hier dient de Raad vaststellen dat de determinerende wijze geantwoord op de problematiek van verzoekster van het schrijven van haar voormalige overleden partner. Verzoekster beperkt zich in het middel tot het herhalen van haar motieven hierin ter staving van de aanvraag, doch toont hiermee niet aan op welke wijze deze motivering niet draagkrachtig zou zijn. De Raad is, op grond van de hem krachtens artikel 39/2, § 2, van de vreemdelingenwet toegekende annulatiebevoegdheid niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats stellen van de bestreden beslissing. Met het louter herhalen van de redenen waarom zij de aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend, toont verzoekster niet aan dat deze motivering onjuist of kennelijk onredelijk zou zijn.

Met betrekking tot de banden in het land van herkomst wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd:

“Wat betreft de bewering dat de band van betrokkene met het herkomstland bijzonder klein is geworden, dat ze in Suriname geen vangnet heeft en dat haar volledige sociale en familiale leven zich situeert in België, dient opgemerkt te worden dat het erg onwaarschijnlijk lijkt dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ongeveer 20 jaar in Suriname en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

Daarenboven blijkt uit het VIB van betrokkene dat haar moeder en vijf broers/zussen nog in Suriname verblijven. Betrokkene toont niet aan dat deze familieleden niet langer in Suriname zouden verblijven, noch dat zij niet (tijdelijk) bij deze familieleden zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf. Verder blijkt zowel uit het VIB van betrokkene als uit de vraag om erkenning door C. B., dat betrokkene een kind heeft: M.C. J. D., geboren op 01.12.2015 te Paramaribo (Suriname). Dit kind verbleef op het moment van de aanvraag tot erkenning op 31.01.2020 in Suriname. Het argument dat betrokkene haar band met haar herkomstland erg klein is geworden, dat ze in Suriname geen vangnet heeft en haar volledige sociale en familiale leven zich in België situeert kan bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

Ook hier dient de Raad vast te stellen dat verzoekster deze motieven op generlei wijze betwist. Gelet op de vaststelling dat verzoekster twintig jaar in Suriname woonde, verklaarde er nog naaste familie te hebben, waaronder niet enkel haar moeder, broers en zussen, maar ook haar eigen kind, kan de Raad niet kennelijk onredelijk achten dat verzoekster wel degelijk nog voldoende banden heeft in Suriname.

Over de overige aangehaalde argumenten met betrekking tot de integratie, de banden met België, motiveert de bestreden beslissing dit geen buitengewone omstandigheden worden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, en aldus behoren tot de gegrondheidsfase van de aanvraag. Verzoeksters middel beperkt zich in essentie tot het herhalen van haar motieven waarom ze de verblijfsaanvraag indiende en zich niet akkoord verklaart met de bestreden beslissing. Hiermee maakt zij evenwel niet aannemelijk dat de aangevoerde rechtsregels en rechtsbeginselen geschonden zouden zijn. Het middel is niet gegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

“Dat het Tweede Middel is afgeleid uit de schending van het evenredigheidsbeginsel;

Dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen van een besluit niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen;

Dat huidige beslissing niet in evenredigheid staat met de nadelen die verzoekster uit deze beslissing ondervindt;

Dat verzoekster geen enkele band meer heeft met Suriname, terwijl de band met België, waar zij reeds geruime tijd verblijft, waarvan zij de taal spreken en waar zij een grote vriendenkring heeft opgebouwd en werkaanbiedingen mocht ontvangen in een knelpuntberoep, enorm is;”.

2.2.2. Het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, *“Het redelijkheidsbeginsel”*, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184).

Verzoekster acht het evenredigheidsbeginsel geschonden doordat haar banden in België sterker zouden zijn dan haar banden in Suriname, dat zij reeds ruime tijd in België verblijft, een vriendenkring heeft opgebouwd en werkaanbiedingen heeft in het kader van een knelpuntberoep.

Uit de bespreking van het eerste middel is reeds gebleken dat deze elementen werden beoordeeld door de verwerende partij en dat werd geoordeeld verzoekster haar beweringen dat de band met haar herkomstland zo klein zijn geworden dat zij geen vangnet meer heeft in Suriname en haar volledige sociale en familiale leven zich in België situeert, niet aannemelijk maakt. Verzoekster toont niet aan dat de gegevens van de zaak onjuist of onzorgvuldig werden beoordeeld.

Het enkele feit dat verzoekster dit anders ziet houdt niet in dat er sprake is van een kennelijke onredelijke of onzorgvuldige beoordeling, noch dat er sprake zou zijn van een wanverhouding tussen het algemene belang en het particuliere belang van de verzoekster.

Het middel is niet gegrond.

3. Kosten

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend drieëntwintig door:

C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT